

διὰ τὴν παρακοήν των, καὶ ἀπειχάν ἀπὸ τὸ κακόν.

Ἡ βραχεῖα αὕτη ἱστορία ἂς ᾖ ὡς παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς μικροὺς μου φίλους, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ ἐνθυμῶνται τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, διὰ τὴν ἁμαρτίαν, «Ὅτι εἰς τὸ τέλος θαγκάνει ὡς ὄφις, καὶ κεντρώνει ὡς ἀσπίς,» καὶ νὰ τὴν ἀποφεύγουν πάντοτε.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ.

Παιδίον τι, εἶπεν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν μητέρα του, ὅτε αὕτη τὸ ἐσυμβούλευε νὰ ᾖ καθαρόν, καὶ ἐπιμελές, «ὦ, πόσον ἐπεθύμουν νὰ ᾖ μὴν γ α τ ά κ ι!»

«Διατί,—οἰέ μου,—θέλεις νὰ ᾗσουν γατάκι, ἐνῶ ὁ Θεὸς σὲ ἐπλάσε πολὺ εὐτυχέστερον καὶ καλλίτερον ἀπὸ τὸ ζῶον τοῦτο;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

«Διότι,» ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, «αὐτὸ γατάκι παίξει διπλὴν τὴν ἡμέραν, δὲν ἔχει μαθήματα νὰ μελετᾷ, κοιμᾶται ὅταν καὶ ὅσον θέλῃ, δὲν ἔχει χρεῖαν λουτροῦ, περιπατεῖ ἀνυπόδουτον, τρέχει εἰς τὰς ὁδοὺς χωρὶς κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν, τρώγει ὅταν πεινᾷ καὶ φαίνεται πάντοτε εὐθυμον καὶ ἐλεύθερον!»

«Καλὰ,—οἰέ μου,—εἶπεν ἡ μήτηρ του, δοκίμασον, ἀφοῦ θέλῃς, τὴν εὐτυχίαν τῆς γάτας· ἄφησε τὸ βιβλίον σου, ἔκβαλε τὰ ὑποδήματά σου καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ σὲ μεταχειρίζομεθα ὡς γατάκι!»

Ὁ Παῦλος λοιπὸν ἤρχισε χαρούμενος νὰ σύρεται μὲ τὰ γόνατα, νὰ νιαουρίζῃ, νὰ προσποιῇται ὅτι θαγκάνει κ.τ.λ. καὶ ἐφαίνετο κατευχαριστημένος!

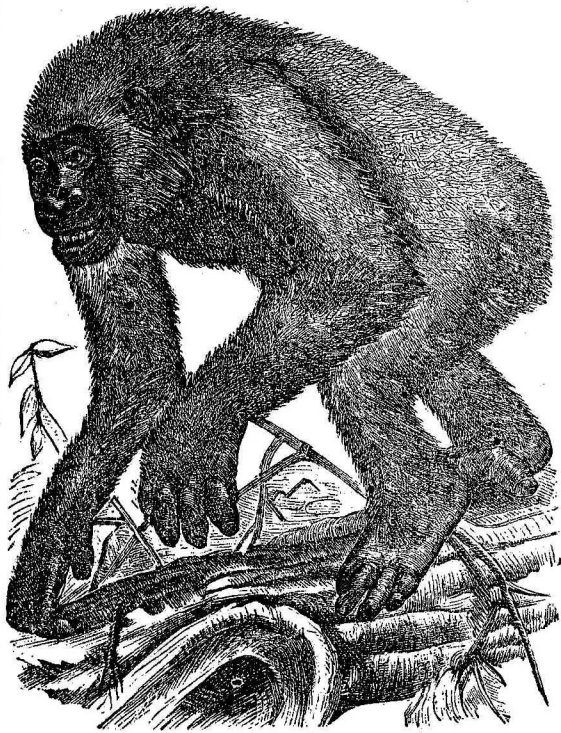
Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ἦλθε κυρία τις, μετὰ τῆς ὁποίας ἡ μήτηρ τοῦ μικροῦ Παύλου ἐμελλε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν θεῖόν του, ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐπιστρέψει ἐξ Εὐρώπης φέρων πολλὰς καὶ ὡραίαις εἰκονογραφίας. Ὅτε δὲ ὁ Παῦλος ἐζήτησε νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ, εἶπον πρὸς αὐτόν, «ψίτ! ψίτ! δὲν θέλομεν μαζὺ μας γατάκια, διότι αὐτὰ δὲν ἐννοοῦσι τὰς εἰκονογραφίας καὶ τὰς σχίζουσι.» Τότε ὁ δυστυχὴς Παῦλος ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνοησίαν του.

Κατὰ τὸ γεῦμα ἐστρώθη ἡ τράπεζα, ἀλλὰ δὲν ἔβαλαν πιάτο καὶ κάθισμα διὰ τὸν Παῦλον· ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς ἐπαραπνεῖτο διὰ τοῦτο πρὸς τὸν πατέρα τε, τῷ εἶπον καὶ πάλιν, ὅτι τὰ γατάκια δὲν κάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ μετὰ τὸ γεῦμα τρώγουσι τὰ κόκκαλα καὶ λείχουσι τὰ πινάκια.

Τέλος ἦλθεν ἡ ἐσπέρα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐφρόντιζε δι' αὐτόν, διότι τὰ γατάκια δὲν ἔχουν χρεῖαν νὰ τὰ ἐκδύσῃ τις, ἢ τὰ βάλλῃ εἰς καθαρὸν κρεβάτι, ἀλλὰ κοιμῶνται ὅταν θέλουν καὶ ὅπου τύχῃ. Ἡ ἐντελής αὕτη παραμέλησις συνέτριψε τὴν καρδίαν του καὶ τὸν ἔκαμε νὰ χύσῃ πικρὰ δάκρυα· ἐπῆγεν εἰς τὸ δωματίον του καὶ ἤρχισε νὰ ἐκδύεται· ἀλλ' ἡ μή-

τηρ του δὲν ἐφάνη νὰ συμπορευχθῇ μὲ αὐτόν ὅπως ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ· ἐπλαγίασε τέλος, ἀλλ' ὁ ὕπνος ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ κατάστασις του τῷ ἐφαίνετο ζωώδης—ἐσηκώθη λοιπὸν καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν μητέρα του—ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλόν, τῆς, τῆς ἐζήτησε συγχώρησιν καὶ τῆς ὑπεσχέθη ποτὲ πλέον νὰ μὴ προτιμῇ τὴν ζωὴν τῆς γάτας. Πικρὰ πᾶρα τὸν ἐδίδασκεν, ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ παιδίου εἶναι νὰ ὑπακούῃ τοῖς γονεῖς, νὰ ἐπιμελῇται τὰ μαθήματά του καὶ νὰ κάμνῃ τὸ καλόν· εὐχαρίστησε λοιπὸν τὸν Θεόν, ὅτι ἦτο παιδίον καὶ ὄχι γατάκι, ἐζήτησε τὴν εὐχὴν τῆς μητρός του καὶ ἐπλαγίασε ἀποκοιμηθεὶς γλυκύτατα.

Πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ ἁμαρτία! κάμνει τὸν ἄνθρωπον δυστυχῇ καὶ εἰς αὐτόν τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν ἄλλον. Ἀποφύγετε, λοιπὸν αὕτην, μικροὶ μου φίλοι, ἐὰν θέλετε τὸ καλόν σας.



Η ΓΟΥΡΙΑ.

Μικροὶ μου φίλοι! ἔχετε ἐνώπιόν σας τὴν εἰκονογραφίαν ἐνὸς ζώου, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ τὸν ἄνθρωπον περισσότερον ἀπὸ πᾶν ἄλλο ζῶον, εἶναι δὲ τὸ νοημονέστερον εἶδος τῶν πιθήκων (μαϊμούδων) καὶ ὀνομάζεται Γ ο ρ ί λ α. Τὸ ὄψός τῆς, ὅταν ἵσταται ὀρθία, εἶναι συνήθως ὑπὲρ τοὺς πέντε πόδας· ἔχει δὲ βραχίονας μακροὺς καὶ ἰσχυροὺς καὶ ὀδόντας ὀξεῖς καὶ τρομεροὺς.

Ἡ Γορίλα εἶναι αὐτόχθων τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς καὶ ἦτο ἄγνωστος εἰς τὸν περίφημον γάλλον φυσικοῦ-στορικὸν Κουβιέ. Ὁ οὐραγκουτάκος καὶ ὁ Κιμπανζῆς ἦσαν γνωστοί· ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ταῦτα εἶδη εἶναι πολλὸ κατώτερα ἀπὸ τὴν Γορίλαν καὶ κατὰ τὴν νοημοσύνην καὶ κατὰ τὴν σωματικὴν δύναμιν.

Μέχρι προχθὲς σχεδὸν πολλὰ ὀλίγα ἐγνωρίζαμεν περὶ τοῦ περιέργου τούτου ζώου· διότι οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων τόσον ἐφοδοῦντο τὸν τριχὺ τὸν τοῦτον ἄνθρωπον, ὥπως τὸν ὠνόμαζον, ὥστε τὴν ἄφινον νὰ κάμνη, ὅτι ἤθελεν εἰς τοὺς ἀγρούς των καὶ εἰς τὰς κατοικίας των. Πρὸ τινων χρόνων δὲ μως εὐρωπαῖοι περιηγηταὶ κατάρθωσαν νὰ φονεύσουν μερικὰς καὶ νὰ συλλάβουν ζῶντα τὰ νεογνά των καὶ τοισυτοτρόπως ἐγνωρίσθη τὸ ζῶον τοῦτο καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς του. Ἡ Γορίλα εἶναι ὡς ὁ ἄνθρωπος παμφάγον· εἶναι δὲ τόσον γενναῖα, ὥστε προσβάλλει καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα — τὸν ἐλέφαντα καταβάλλει πηδῶσα ἐπὶ τοῦ τραχήλου του καὶ κτυπῶσα αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς μὲ ξύλον, τὸ ὁποῖον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον φέρει· εἶναι δὲ τὸ μόνον ζῶον, πλὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται τὸ μέσον τοῦτο.

Τὸν ἄνθρωπον δὲν προσβάλλει κατὰ πρόσωπον εἰμὴ εἰς σπανίας περιστάσεις· συνήθως παραμονεύει ἐπάνω εἰς δένδρα πλησίον ἀπομονομένων ὁρῶν καὶ ὅταν τύχη ν' ἀπεράσῃ ὑποκάτω κανεὶς ἄνθρωπος μόνος, κρεμάται ἐκ τῶν βραχιόνων, τὸν πιάνει μὲ τοὺς πόδας ἀπὸ τὸν λαιμὸν, καὶ ἀφοῦ τὸν πνίξῃ, εὐωχεῖται ἐπὶ τοῦ πτώματός του. Ἡ Γορίλα μεταχειρίζεται τοὺς πόδας τῆς ὡς χεῖρας, διότι εἶναι πολλὸ εὐλόγιστοι καὶ εὐκόλως ἡμπορεῖ νὰ πιάνῃ πράγματα καὶ νὰ πιάνεται ἀπὸ δένδρα μὲ αὐτούς.

Ἡ Γορίλα ὅσον νοητικὴ καὶ ἂν ἦναι, δὲν ἡμπορεῖ νὰ συγκαταριθμηθῇ μὲ τὰ λογικὰ ὄντα, τοὺς ἀνθρώπους· διότι στερεῖται λογικοῦ· διηγρῶνται οἱ σπουδᾶσαντες τὰ ἔθη τῆς, ὅτι ἀγαπᾷ πολλὸ τὴν θερμότητα καὶ διὰ τοῦτο ἐσάκις εὐρίσκει πυρὰν, κάθηται πλησίον, καὶ ὅσον ὀλιγοστεύει ἢ φωτιᾷ, τότεν πλησιέστερα τραχιέται, ἕως οὗ οὐδύνη ἐντελῶς καὶ τότε ἀναχωρεῖ καταλυπημένη· ἀλλὰ ποτὲ δὲν συλλογίζεται νὰ βάλῃ ξύλα διὰ νὰ τὴν διατηρήσῃ.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μου ἀξιοθῶν νὰ ὑπάγουν ποτὲ εἰς τὸ Λονδίνον, ἃς ἐπισκεφθῶν τὴν περίφημον Βρετανικὴν μουσεῖον καὶ ἐκεῖ θὰ ἴδουν Γορίλας ταραχουμένας· διότι δὲν κατάρθωσαν ἕως τώρα νὰ διατηρήσουν καμμίαν ζωντανήν.

Πόσον ἐοικνόμενος πρέπει νὰ ἤμεθα οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν Θεόν, ὅτι δὲν μᾶς ἔκαμε καθὼς τὰς γορίλας· ἀλλὰ μᾶς ἐποίησε μὲ λογικὸν καὶ μὲ συνείδησιν, διὰ νὰ τὸν γνωρίζωμεν καὶ τὸν λατρεύωμεν καὶ νὰ ἔχωμεν κοινωνίαν μὲ αὐτὸν διὰ τοῦ πνεύματός μας!

Ἐν ἐδάφιον τοῦ Εὐαγγελίου διὰ πέντε λεπτά.

Παῖς τις ἀκούσας ποτὲ, ὅτι πέντε λεπτά ἀρκοῦσι πρὸς τόπωσιν ἐνὸς ἐδαφίου τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ξένην γλῶσσαν, παρεκάλεσε τὴν μητέρα του νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ συνεισφέρῃ τὰ πέντε του λεπτά πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἐρωτηθεὶς δὲ ποῖον τῶν ἐδαφίων ἤθελεν προτιμῆσαι, εἶπεν. «Διότι τόσον ἡγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.» (Ἰωάν. γ'. 16).

Πιθανόν τινες τῶν μικρῶν ἀναγνώστων μειδιόντες νὰ εἰπωσιν «καὶ τί καλὸν δύναται ἐν μικρὸν ἐδάφιον τοῦ Εὐαγγελίου νὰ κάμῃ;» εἰς τούτους ἀπαντῶμεν διὰ τοῦ ἐξῆς γεγονότος.

Ὁ κ. Καρρὲ, ἐπίσκοπος καὶ ἱεραπόστολος εἰς τὰς Ἰνδίας, πρὶν μάθῃ τὴν γλῶσσαν συνείηκε νὰ γράφῃ ἐδάφια τοῦ Εὐαγγελίου καὶ νὰ τὰ διανεῖμῃ εἰς τὸν λαόν. Ἡμέραν τινὰ ὅτε ἐκάθητο εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἡσυχάζων κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος, προσελθὴν νὰ ἐπισκευθῇ ἀσθενὴ χωρικὸν, ὅστις, εὐθὺς ἀφοῦ τὸν εἶδεν ἀνεφώνησε, «Μὲ γνωρίζεις, κύριε;»

«Ὅχι, δὲν σὲ γνωρίζω,» ἀπεκρίθη ὁ ἐπίσκοπος, «Ἐχéis δίκαιον.» ἐπανάλαθεν ὁ ἀσθενὴς Ἰνδός, «Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ὅτε σὺ διέβαινες διὰ τοῦ χωρίου τούτου μοι ἔδωκας τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ χάρτου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι γεγραμμένον «Διότι τόσον ἡγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον κτλ.» Τότε ἐγὼ ἤμην εἰδωλολάτρης, ἀλλὰ τὸ ῥητὸν τοῦτο ἔγεινεν ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐξετάσω περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ νὰ πιστεύσω εἰς τὸν Χριστόν· καὶ τώρα ἀποθνήσκω Χριστιανός.» Ἰδοὺ λοιπὸν τί κάμνει ἐν ῥητὸν τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἄλλος ἱεραπόστολος διηγείται, ὅτι εἰς τὰς Ἰνδίας διαβαίνων ποτὲ ἀπὸ ἐξοχῆν τινα εἶδε γέροντα ἐκτεθειμένον διὰ νὰ ἀποθάνῃ· τὰ τέκνα του τὸν εἶχον ῥίψει ἐκεῖ διότι ἦτο γέρων καὶ τοῖς ἔδιδεν βάρος.

Πλησιάζας αὐτὸν ὁ ἱεραπόστολος τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς ψυχῆς του, αὐτὸς δὲ ἐκτείνας τὰς χεῖράς του εἶπε, «Ἰὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας» (Α'. Ἰωάν. α'. 7.) καὶ ἐξέπνευσεν.

Ὁ ἱεραπόστολος ἀνοίξας τὴν χεῖρα τοῦ τεθνεώτος εὗρε τεμάχιον χάρτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο γεγραμμένον τοῦτο τὸ ἐδάφιον, καὶ τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἔγεινεν ἀφορμὴ τοῦ νὰ πιστεύσῃ καὶ νὰ σωθῇ καὶ ὁ δυστυχὴς οὗτος.

Ὁ Θεὸς ἔθετεν τοιούτους ὁδούς πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ἅπαντες δύνανται ὄχι μόνον νὰ σωθῶσιν, ἀλλὰ θέλωσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ συνεισφέρωσι πρὸς σωτηρίαν τῶν ἄλλων. (Ἰακωβὸς ε'. 20.)

Τιμὴ ἐτησίαις συνδρομῆς τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων
Διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους λεπ. 50.
Διὰ τοὺς ἐν Ἰουλίᾳ ὀρ. 1.
Διὰ τοὺς ἐν Εὐρώπῃ ἐν γένει » 3.